

VESZTEGZÁR ALATT

Nem is olyan régen, ha egy házban valaki megbetegedett kanyaróban, az Egészségügyi Hivataltól kijött egy ember, és nagy piros cédulát ragasztott az ajtóra:

VESZTEGZÁR: KANYARÓ!

Ez azt jelentette, hogy aki bent tartózkodott, nem hagyhatta el a lakást, kintről pedig senki nem léphetett be, vagy ha be ment, ő sem jöhetett ki. Persze a doktor bácsi kivétel volt.

Egy reggel, éppen karácsony előtt, Alizka bágyadtan, kőyagosan ébredt. Szeme égett, orra szortyogott. A fürdőszobatükörbe pillantva látta, hogy arcán a megszokott szeplők mellett tengernyi apró pötty tarkállik.

Alizka kiáltott egyet, mama befutott, és csak egy pillantást vetett rá, máris szaladt telefonálni a doktornak. A doktor bácsi jött, megállapította a kanyarót, és meghagyta, hogy Alizkát fektessék elsötétített szobába. Azt is meghagyta, hogy Alizka ma-

mája maradjon otthon, és Mariska, a vidám, kövér néni, aki mamának szokott segíteni, se hagyja el a házat. Alizka apja, a hajóskapitány, éppen tengeri úton volt, máskülönben ő is kénytelen lett volna a házban rostokolni.

Nem sokkal később Alizka és a mamája hallották, amint az Egészségügyi Hivatal embere a bejárati ajtóra szögezi a vesztegzár-cédulát.

Mikor Alizka barátói az iskolából jövet meglátták a cédulát, tüstént továbbsiettek. Azután jött a fűtő, hogy megrakja szénrel a kazánt, de a cédulát látva ő is továbbment.

Nemsokára megérkezett a jeges. Kocsiján nagy tömbökben állt a jég, a tetején fűrészpor, hogy el ne olvadjon. Akkoriban még nem ismerték az elektromos hűtőszekrényt; akinek jég kellett, vett a jegestől. Az volt a szokás, hogy az utcai ablakba kiraktak egy cédulát, hogy tíz vagy húsz kilót kérnek, ki mennyit, a jeges meg leemelt nagy fogójával egy megfelelő nagyságú tömböt a kocsiról, és az ajtó elé tette.

Ez a jeges nagyon rövidlátó volt, az orráig se látott a szemüvege nélkül, aznap reggel meg éppen otthon hagyta. Most rápislogott az ajtón viritó cédulára, és azt mondta magában:

„Nem értem, miért nem az ablakba tették, mint máskor.” (Valójában Alizka mamája egészen meg is feledkezett a jégről.)

„Hm – mondta a jeges, és még szűkebbre vont a szemét –, biztos nagy vendégség van náluk. Ha jól látom, fél mázsát kérnek.” Azzal vette a fogót, leemelt egy fél mázsás darabot, és hátravitte a tornácra, mint szokta, a jég szekrény elé.

Már éppen mászott volna vissza a kocsijára, mikor újra a cédulára esett a tekintete. „No, erre sincs már szükség” – gondolta, és szépen letépte, és berakta az utcai ablakba, a virágdoboz mögé, ahol Alizka mamája a jégcédulát szokta tartani.

Két perc sem telt el, és jött a postás. Mindig be szokott nézni a konyhába is, ahol kap egy csésze kávéát Mariskától. Most is hátrament, belépett a konyhába, és mert nem talált senkit, otthonosan töltött magának egy csésze kávéát a nagy cümmeszürke kannából. Már éppen vágott volna egy darabot a tegnapi esti süteményből, mikor belépett Mariska, és összesapta a kezét.

– Teremtőm! – kiáltotta. – Mit keres itten? Kanyaró van a házban! Most nem lehet tovább!

– Hogyhog? – csodálkozott a postás. – Az nem lehet. Még szét kell hordanom az egész postát! Mi lesz a többi levéllel?

– A törvény szigorúan tiltja! – mondta Mariska határozottan. – Legjobban teszi, ha lerakja a táskáját, és megkóstolja ezt a süteményt.

Következőnek a baromfiszállító érkezett. Egy nagy ketrec élő csirkét szedett le a kocsijáról, és hátravitte a konyhába. Mariska és a postás épp az utolsó kerty kávéát itták.

– Teremtőm! – szörnyülködött Mariska. – Hogy jutott be ide? Mindegy, most már itt kell maradnia. Mindnyájan kanyarót kapunk.

– De hát a csirkéim? – kérdezte a baromfiszállító.

– Azok is maradnak – mondta Mariska. – A doktor mondta, hogy senki el nem hagyhatja a házat.

Abban a szent pillanatban indult a lépcsőn felfelé Emília kisasszony, aki Alizka mamájának vart szép ruhákat. Mindig tele

voit a kabátgallérja, de még a szőcs is tűkkel, és maga is olyan vékony volt, mint a tű.

Kopogott a bejárati ajtón, de a csirkék a konyhában nagy kodácsolást csaptak, a mama pedig Alizkát mosdatta az emeleten, így senki se hallotta a kopogást.

„Jól van – gondolta Emília kisasszony –, egyenest a szobába megyek, és munkához látok.”

A varrósobában ült, szája tele gomostüvel, mikor Alizka mamája rábukkant.

– Emília kisasszony! – kiáltotta meglepetten. – Hogy került ide? Most már mindegy, itt kell maradnia. Alizka megkapta a kanyarót, és vesztegár alatt vagyunk.

Emília kisasszony majd lenyelte a tüket.

– Kanyarót? – motyogta a tűk között (bár inkább úgy hängzött, hogy „kanyurút”). – Jaj nekem! Igaz ugyan, hogy karácsonyra úgysem mentem volna sehová. – És vart szépen tovább.

Alizka mamája meg annyira aggodott kislánya miatt, hogy eszébe se jutott megnézni, kinn van-e cédula az ajtón.

Aztán jött egy bácsi, aki a karácsonyfát hozta.

Négy betlehemes gyerek bevonult a háliba, és énekeltek.

Alizka két néneje is becsöppent teázni.
A tanító néni elfjött megnézni, miért nem volt Alizka iskolában.

Jött a festő létrával, hogy kijavítsa a mennyezetet. (A múltkor átázott, amikor Alizka a fürdőszobában, az emeleten, nyitva felejtette a csapot.)

Már este volt, csipős, tiszta téli este, mikor Alizka apja jött fűtőorásva a kerti úton. Hozott egy kalitkában papagájt Alizkának, egy fésűt ezüstből és teknőchéjből mamának, és egy gyönyörű új sálát Mariskának. Nem várták őt karácsonyra, és most előre örült a meglepetésnek, de mikor a nappali szobába lépett, ő lepődött csak meg igazán.

A négy gyerek betlehemes játékokat énekelt, a két nagynéni a zongoránál ült, és négykezeset játszott. A baromfiszállító Emilia kisasszonnyal táncolt, a postás meg Alizka tanító nénijével. A festő csillagokat pingált a mennyezetre, a bácsi meg, aki a karácsonyfát hozta, a díszítésnél segített Alizka mamájának. És Mariska, aki borzasztóan szerette a társaságot, vidáman dudorászva bevonult egy hatalmas tállal, melyen ott párolgott az összes csibe – megsütve! Fagylaltot is csinált, ha már egyszer annyi jég volt a háznál. Alizka annyival jobban lett, hogy egy takaróba csavarva a kanapén üldögélt.

– Ezer mennydörgős mennykő!
– kiáltotta Alizka papája. – Mi folyik itten?

Ebben a pillanatban furcsa raj hallatszott a kandalló felel, mintha valaki lecsúszna a kürtőben. Mindenki megállt, és odanézett: a kandalló nyílásában két erőszakos fekete csizma, majd két vörös nadrágszár lett láthatóvá.

– Jóságos egék! – kiáltott Alizka mamája. – A kéményre elfelejtettünk cédulát tűzni!

Bizony, most Télapó sem mehetett tovább. És ha születek mesélnék nektek egy régi-régi karácsonyról, mikor sok gyerek ajándék nélkül maradt, ti tudjátok, ugye, hogy mi volt az oka?

